

ДВАДЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ

Старійшини шабашу дуже рідко погоджувалися між собою, та подібного не можна було сказати про два їхні найґрунтовніші закони. Це стосувалося того правила, що диявола не можна викликати у жодному разі, а також заборони використовувати темні дзеркала під час віщування.

Софія Санторіні була однією із найліпших провидиць острова і вірила, що деякі правила варто порушувати. Особливо після того, як нові видіння почали нашіптувати відьмі доволі тривожні оповіді. Саме наполегливе бурмотіння про небезпечне пророцтво, пов'язане із прокляттям, переконало її викрасти Першу книгу заклять — єдиний ґримуар, що розкривав секрет віщування за допомогою чорної магії. Її дії могли вплинути на долю шабашу, не зважаючи на те, чи дозволено це, чи ні.

І хоча під час останнього зібрання рада старійшин намагалася не бути категоричною, Софія все ж відчула магічний зсув, подібно до того, як птахи відчувають зміну пір року, коли прислухаються до внутрішнього застереження летіти геть, щоб вижити. На горизонті бовваніла нестримна буря, а у Софії не було крил, але у будь-якому разі вона відмовлялася летіти без своєї сім'ї.

Тому їй і здавалося, що у порушенні кількох правил не було нічого поганого, особливо для того, щоб вря-

тувати десятки відьом. Будь-яка інформація, яку Софії вдалося б зібрати перед пришествям Нечестивих чи Проклятих, могла б стати корисною їхньому шабашу. Старійшини мають зрозуміти.

Відьма підбрала спідниці і стала на коліна перед великим чорним дзеркалом, що стояло на підлозі храму Смерті. Перед нею лежала обгорнута у фольгу книга заклять. Її тілом прокотилися дрижаки, але зовсім не через холодну кам'яну підлогу під ногами, вкритими тонкою мусліновою тканиною. Софія пильно заглянула до забороненого дзеркала, його чорнильна поверхня нагадувала тихі води одного із озер, до яких вона колись навідувалася, щоб назбирати каміння для заклять.

Щоправда, ця поверхня не відбивала м'яке світіння місяця, що виглядав згори, ніби благословляючи її шлях. Навпаки, здавалося, наче дзеркало поглинало будь-яке світло, що могло торкнутися його поверхні. Будь-які демони могли ховатися у його глибині, вичікуючи слушного моменту для нападу.

Софія зітхнула і відпустила свій страх. Саме час було зробити те, що вона задумувала, а потім піти додому до сім'ї. Відьма дістала із кишені тонкий кинджал і притиснула його до пальця, поки на тому з'явилася крапелька крові — червона, наче очі самого диявола.

Підвівшись, Софія підійшла до вітваря, що стояв у центрі кімнати, адже вона ніколи не користувалася магією у храмі богині, попередньо не віддавши їй шану.

Обабіч вітваря, у чашах для пожертв тріскотів вогонь, щупальці диму звивалися у повітрі, ніби заманюючи її зробити крок до потойбіччя. Вона присягтися могла, що відчувала на собі очі, які

позирали з темряви, наче вичікуючи, чи наважиться вона перетнути заборонену магічну межу. Погляд Софії помандрував тихою кімнатою, зупинившись на двох людських черепах, які вона вкрала у монастирі. Темні часи закликали до ще темніших вчинків. Вона не відступить.

Тримаючи закривавлений палець над однією із чаш для пожертв, вона спостерігала за тим, як кров шипить і випаровується, крапаючи на полум'я. Софія швидко метнулася до іншого боку вітара і повторила ритуал з іншою чашею.

Задоволена тим, що достатньо сплатила богині, щоб заручитися її захистом, вона розвернулася і взяла до рук черепи, не звертаючи уваги на криваві відбитки, які лишали її пальці. Софія знову стала навколішки і поклала черепи так, щоб ті лежали у північному і південному напрямках чорного дзеркала. Потім розгорнула книгу заклять і почала зачитувати вголос.

Минуло кілька напружених хвилин, та здавалося, що дзеркало зовсім не змінювалося. Аж раптом над його поверхнею розкинувся дим. Спершу він повільно наповнював простір навколо, а згодом — наполегливіше, ніби його гнали вітри самого пекла, що завивали колами демонічного королівства, пантеличачи заблудлі душі, яким не пощастило опинитися у тому місці.

— Богине, захисти мене!

Софія схилилася ще ближче над дзеркалом, із нетерпінням чекаючи на розкриття секретів власних ворогів. У пригоді могла стати будь-яка інформація, особливо враховуючи, що пам'ять усіх навколо з кожною повнею пожирало прокляття. Вікно у потойбіччя навстіж розчинилося, змушуючи Софію вперше зіштовхнутися з демонічним світом.

— Покажи мені, як розвіяти прокляття!

Дзеркало запульсувало, наче магія почула її прохання і відгукнулася на нього. Замість дивного диму навколо у темному дзеркалі з'явилися таємничі зображення. Софія одразу ж зрозуміла, що перед нею розгорталася історія, показана крізь ці образи. Вона стиха зітхнула. Поки нічого не нагадувало про те, що вона скористалася чорною магією, адже її звичні провидіння не відрізнялися від того, що відбувалося.

Магія змусила зображення зійти із поверхні дзеркала і закрутила їх навколо відьми. Здавалося, Софія бачила усе так, наче сама переживала ці моменти. Вона була у темній тронній залі, поряд із розгніваним демоном.

Вона вихоплювала з історії якісь знайомі моменти, але не здавалося, що чорна магія спрацювала. Адже деякі видива зовсім не відповідали історії, яку Софія знала з пророцтва. Вона побачила, як відьма, що мала бути Першою відьмою, прокляла демона. Її бажання помсти і ненависть були такими сильними, що Софія відчувала їх крізь ілюзію.

Потім вона побачила дивну криницю, наповнену кристалами — камінням спогадів, тисячами невеличких камінців. Раптом картина перед очима вчергове змінилася, тепер перед нею постав невеличкий будиночок із видом на море. Молода відьма, добре їй знайома, тримала в одній руці камінь спогадів, а в іншій — кинджал. Перша відьма також стояла поряд, передаючи іншій камінь, знищивши який, та змогла б забути те, що пам'ятати вже не хотіла. Зображення поблякнули, адже потребували дужчої магії.

— Чекайте! — прокричала Софія.

Перебуваючи у відчаї і мріючи побачити більше, вона підхопила череп, що лежав у південному напрям-

ку на дзеркалі, і прошепотіла закляття, що роздробило череп на дрібні частинки. Кістки розсипалися поверхнею. Відьма сподівалася, що вони допоможуть отримати від дзеркала більше видив. Так і сталося. Щоправда, це не виправдало очікувань Софії. Вона побачила рідний острів, а потім інші — незнайомі їй міста, далекі часи, що постійно змінювалися. Щось у цих зображеннях було не так.

Адже... якщо це було так, то усе, що їм розповідали старійшини шабашу, було неправдою. Навіть про їхнє походження.

Усе здавалося якимось безглуздим, це не могло бути правдою. Віддана бажанню розкрити таємницю, Софія потягнулася до іншого черепа. У цього в очах сяяли рубіни, що свідчили про подарунок, зроблений відьмою для самої богині смерті. Софія розтрощила череп, і її одразу ж затягнуло в інший час. Туди, де перед нею знову постала молода відьма, яку вона уже бачила в одному із видінь. Раптом плеча Софії торкнулася сильна рука, її буквально витрясли зі стану трансу.

Серце відьми надзвичайно стукотіло, вона кліпнула очима, знову повертаючись до реальності у храмі Смерті. Налякана тим, хто перервав її віщування, Софія схопилася за власний кинджал і підвелася на ноги, спостерігаючи за непроханим гостем. Темна постать відкинула каптур, відкриваючи знайоме строге обличчя.

Плечі Софії подалися вперед, коли вона опустила руку, що тримала кинджал. В якийсь страхітливий момент вона повірила, що викликала до себе котрогось із ворогів.

— Дякувати богині, це ти. Я дізналася дещо надзвичайне про прокляття і наше місто. Я знаю, хто

дочка Першої відьми. Принаймні я думаю, що знаю. Ти не повіриш!

Софія була переповнена чорною магією, вона аж тряслася від відкриття, що зробила кілька хвилин тому. Через це і не помітила загрозливий блиск очей відьми, яка стояла навпроти.

— Ти теж не повіриш.

— Про що ти...

Змахнувши рукою і промовивши страшне прокляття, відьма наклала заклинання, що відкинуло Софію назад. Вона вдарилася головою об вітвар і побачила перед очима яскравий зблиск світла, що приголомшив її. Софія не встигла зібратися і промовити захисне закляття, коли її свідомість розтрощилася на дрібні шматочки, як і дзеркало, на яке ступила інша відьма, руйнуючи правду, що й досі відображувалася на його темній поверхні.

Софія розкрила рота, щоб закричати, але не змогла промовити нічого, крім нерозбірливої нісенітничі. Згодом все, що вона могла бачити, — лише дивні образи, які дзеркало показало їй нещодавно.

Якщо Софія і хотіла покликати на допомогу, то не могла пригадати, чому.

Вона пильно вдивлялася кудись, але нічого не бачила. Інша відьма забрала першу книгу заклять і повільно вийшла із храму, не озираючись на подругу. Софія ж повторювала одну й ту саму фразу знову і знову, наче заклинання, благословення чи благання.

А можливо, у цих словах і таїлася розгадка великої таємниці...

— Як угорі, так і вниз.

РОЗДІЛ 1

Свічки у покоях князя Гніва умить запалали, ніби повертаючись до життя.

Хоча я й намагалася не всміхатися демонові в обличчя, мої зрадливі уста ненавмисно вигиналися самі по собі. Увага князя, який досі стояв на балконі, звернулася до моїх губ і затрималася там трохи довше, ніж мала б.

Його гарячий погляд випромінював тепло, яке розливалося моїм тілом, наче золотисте полум'я, що палало в каміні, божевільно тріскочучи і шиплячи.

Це відчуття було доволі приємним, особливо після холоду, що не так давно проймав мене до самих кісток. Коли я побачила сестру у Потрійному місячному дзеркалі, всередині мене наче щось зламалося. Щось, що мені зараз не хотілося розглядати зблизька.

Я стояла біля ліжка Гніва, скинувши до ніг туніку, знаючи, що вогонь у його покоях палав не завдяки його іменному гріхові. Він був породжений бажанням, яке князь відчайдушно намагався контролювати. Це була пристрасть, яку я розбурхала, обравши його, попри те що знала, хто він насправді, та все одно погодилася стати його нечестивою королевою. Він уже украв мою душу, тепер я пропонувала йому своє тіло. І робила цю пропозицію не через ігри чи магічні зв'язки, що мали

тримати нас разом. І це було не через Вітторію і те, як моє серце боліло щоразу, коли я думала про її зраду.

Очі наповнилися непролитими сльозами, коли я подумала про сестру, я щосили намагалася приборкати емоції. Гнів міг відчуті мій біль, а я зараз не хотіла про це розмовляти. Мої побивання можуть почекати до завтра, до нашої із сестрою зустрічі на таємничих Мінливих островах, де, можливо, я почую її версію подій.

А до того мені не хотілося губитися у здогадках, чому ж вона обрала інсценування власної смерті. Чи про те, як вона могла так довго завдавати мені болю. Я віддала Вітторії місяці сліз і люті на шляху до помсти.

Сьогодні вночі я просто хочу бути з Гнівом. Із Самаелем. Королем демонів. Із найстрахітливішим з усіх семи безсмертних князів Пекла. З воєначальником, із самим дияволом. З уособленням спокуси і гріха. З чімісь нічним жахом, що видавався мені мрією. Якщо цей проклятий демон не опиниться сьогодні у ліжку разом зі мною, я покажу йому, що таке справжнє пекло.

— Ви там всю ніч збираєтеся стояти, ваша величносте? — я здійняла брову.

Та у відповідь Гнів лише примружив свої золотисті очі. Він був упертим і недовірливим створінням. Тільки він міг нерухомо роздумувати, чому я роздягнулася і стояла посеред його покоїв, замість піддатися своїм плотським бажанням, про які я так мріяла.

— Якщо ти чекаєш на підтвердження мого рішення...

— Еміліє.

Те, як він промовив моє ім'я, змусило мене прикритися руками, гублячись у розчаруванні. Його тон свідчив, що нам треба поговорити, а розмови — най-